

بوم خبر

حضور هنرمدان ایرانی در سمپوزیوم مجسمه‌سازی بیروت

دومین سمپوزیوم بین‌المللی مجسمه‌سازی با حضور هنرمندانی از ایران، ایتالیا، مصر و لبنان کار خود را با مراسمی در آمفی تئاتر دانشکده هنر دانشگاه لبنان آغاز کرد. هادی مظفری مدیر کل هنرهای تجسمی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی درباره حضور ایران در این سمپوزیوم گفت: دانشگاه هنر بیروت از ما دعوت کرد تا در این سمپوزیوم حضور داشته باشیم. ما هم طی رایزنی و مشورت با اساتید حوزه مجسمه با سه هنرمند مجسمه‌ساز محمد ضابطیخ‌اله‌زاده، شهریار رضایی و مهدی سلحشور در این رویداد شرکت کردیم. وی افزود: حضور ایران در کنار هنرمندان ایتالیا، مصر و لبنان علاوه بر معرفی بهتر هنر کشورمان باعث گفت‌وگو و تعامل‌های هنری است. در چنین رویدادهایی هنرمندان و مخاطبان می‌توانند در کنار یکدیگر به تبادل فرهنگی و هنری بپردازند. هنر ایران، مصر و لبنان نماینده فرهنگ شرق و هنر مجسمه‌سازی ایتالیا نیز که در طول تاریخ زبانزد بوده به عنوان نماینده غرب در این سمپوزیوم حضور دارند. دومین سمپوزیوم بین‌المللی مجسمه‌سازی سنگ نیز برای مدعوین و مخاطبان نیز گزیدشگري هنری را به دنبال خواهد داشت. آنها طی دیدار از شهر زیبای بیروت، خلق و پروسه ساخت آثار مجسمه را توسط هنرمندانی از چهار کشور دنیا به تماشا می‌نشینند. مظفری ادامه داد: دومین سمپوزیوم بین‌المللی مجسمه‌سازی به همت دانشگاه هنر بیروت با همکاری سفارت ایران در لبنان بر گزار شده است. همچنین در مراسم گشایش دومین سمپوزیوم بین‌المللی مجسمه‌سازی، محمد حسنی الحاج رئیس دانشکده هنر لبنان گفت: این دانشکده توانسته برای دومین سال پیاپی میزبان مجسمه‌سازانی از خاستگاه تمدن‌های بزرگ مانند ایران و ایتالیا باشد. هدف ما استفاده از تجربیات کشورهای است که در این هنر صاحب مهارت و تجربه هستند تا بتوانیم الگوهای مناسبی را به دانشجویان رشته هنر ارائه دهیم. گفتنی است، دومین سمپوزیوم بین‌المللی مجسمه‌سازی سنگ در بیروت با حضور هنرمندانی از ایران، مصر، ایتالیا و لبنان از یکم اکتبر (۹ مهر ماه) آغاز و تا ۱۵ اکتبر (۲۳ مهر ماه) در دانشکده هنر، دانشگاه لبنان ادامه خواهد داشت.

«آخرین موج» در یادآوری رابطه انسان و طبیعت

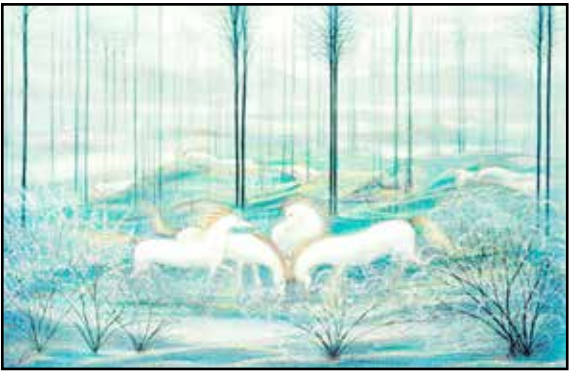

سمپوزیوم «آخرین موج» با توجه به موضوع دریا، مازندران و تذکره به اقدامات غیرقابل جبران در این دریا بر گزار می‌شود. گروه «انسان-طبیعت. هنر» بار دیگر با برگزاری یک رویداد در عرصه هنرهای مفهومی و تجسمی، فضای مناسبی برای هنرمندان ومخاطبان به وجود می‌آورد تا رابطه‌ای بین انسان، طبیعت و هنر ایجاد شود. پنجمین سمپوزیوم هنر در طبیعت (بولابا) با نام «آخرین موج» به موضوع «دریا، مازندران» اختصاص دارد و هدف آن حساس کردن مسئولان و مردم نسبت به وضعیت امروز خزر و مسائلی چون انتقال آب است. سمپوزیوم در چهار بخش هنرهای مفهومی، نقاشی، عکاسی و مجسمه‌سازی بر گزار می‌شود. پیش از این چهار سمپوزیوم در استان مازندران بر گزار شده که هر سال با استقبال هنرمندانی از سراسر کشور مواجه بوده است. طراح و دبیر این سمپوزیوم عبدالرضا احمدی و مدیر اجرایی آن سمیه اویارحسین هستند. سمپوزیوم هنر در طبیعت (بولابا) توسط مرکز آموزشی هنر و معماری اهورا و گروه انسان-طبیعت. هنر بر گزار می‌شود. پنجمین سمپوزیوم هنر در طبیعت ۲۱ تا ۲۴ آبان در مازندران، نوشهر، پارک ساحلی- جنگلی سی سنگان بر گزار می‌شود.

تمام نقاشی‌هایی که در این ۶۰ سال فعالیتیم کشیده‌ام، اعتراض به انسان بوده است. نقاشی من اعتراض است. من در طبیعتی که می‌سازم اعتراضم را به ماشین‌نشان می‌دهم و به انسان می‌گویم اگر می‌خواهی در این طبیعت زندگی کنی، این همه ویرانگری برای چیست؟

من در طبیعتی که می‌سازم اعتراضم را به ماشین‌نشان می‌دهم و به انسان می‌گویم اگر می‌خواهی در این طبیعت زندگی کنی، این همه ویرانگری برای چیست؟ می‌گویند در عرض این سه دهه ۲۵۰ نوع موجود را انسان از گردونه حیات خارج کرده است. تا بلوی هم دارم که ۲۶ سال پیش کشیده‌ام و پر است از برج‌های سر به فلک کشیده، همه جا را دود گرفته و انسان دارد خودش با دست خودش همه چیز را نابود می‌کند. جز برخی پرترها، در نقاشی‌های من ردی از انسان نیست.

طبیعت است و درخت و اسب و دشت و مه. اعتراض من به انسان این گونه است، چون معتقدم تمام طبیعت عشق و زیبایی است. پرنده، چرنده، گل و درخت... خداوند همه این‌ها را آفریده تا ما زندگی کنیم، اما ما هر کاری انجام می‌دهیم، هر کاری می‌کنیم، جز زندگی! این‌ها چیزهایی است که من به صراحت در نقاشی‌هایم بیان کرده‌ام. از همان جوانی تا امروز.»

نقاشی «آخرین موج» اثر شیرین نیشات

هنر در ایران است که آرام‌آرام به رنگ باختن هویت آن‌ها منجر می‌شود و از گردونه نظام آموزشی کشور خارجشان می‌کند. از این دست است‌حاله‌های هویتی نهادهای آموزشی باید به انحلال و تغییر ماهیت دانشگاه‌هنرهای تزئینی و دانشکده‌هنرهای دراماتیک اشاره کرد که در نهایت به شکل‌گیری نهادهای با عنوان دانشگاه هنر منجر شد و فارغ از اینکه امروز عملکرد و خروجی این دانشگاه تاجه اندازه قابل دفاع است، دست‌کم به‌از دست‌رفتن نهادهایی در حافظه جامعه‌هنری‌مان منتهی شد که به‌گواه تاریخ‌نگاران و صاحب‌نظران هنری نسل‌هایی از سرشناس‌ترین هنرمندان عصر حاضر را به جامعه هنری ما معرفی کرده‌اند. هنرستان هنرهای زیبای تهران یکی از معدود بازمانده‌های این دست مراکز آموزشی است که کم‌کم می‌رود به سرنوشتی مشابه دچار شود. مدرسه‌ای که غلامحسین نامی نقاش سرشناس ایرانی درباره آن می‌گوید: «من بیش از ۲۰ سال از دوره‌جویی خودم را در این هنرستان گذرانده‌ام، در این زمینه تحقیق کرده‌ام، ولی جایی ندیدم که یک مرکز آموزشی در سطح متوسطه در دنیا آموزش هنر داده باشد و هنر جویانش جنبشی را به وجود بیاورد ند که پایه و اساس جریانی بسیار مهم در آن مملکت شود.»

البته بسیار به اینجا رفت و آمد داشتند، تصمیم گرفتیم این نمایشگاه را به یاد استاد برگزار کنیم. دلم می‌خواهد خانه زنده یاد محمود جواد ی پور را هم تبدیل به نمایشگاهی کنیم. مردم دوست دارند ببینند که یک هنرمند معروف کجا و با چه وسایلی کارهایش را خلق کرده است. هشتم اسفند ۱۳۹۲ بود که برگی دیگر از یادبودها به یاد زنده‌یاد احمد اسفندیاری بر پا شد. نمایش کلکسیونی از آثار بزرگان هنر نقاشی ایرانی با ارائه آثاری از علی‌آذرکین، احمد اسفندیاری، ناصر اویسی، فرامرز پیلارام، صادق تبریزی، محمود جواد ی پور، ایران درودی، جعفر روحبخش، محمودزنگنه، بهجت صدر، علی اکبر صنعتی، ژازه تباتبایی، منصور قندرز، پرویز کلانتری، حسین محجوبی و مهدی ویشکایی بود. در نمایشگاه بعدی از مجموعه یادبودها که اردیبهشت ۱۳۹۴ برگزار شد هم آثار خوشنویسی هنرمندان صاحب‌نامی و در بخشی دیگر آثار نقاشی خط پیشگامان این شاخه ارائه شده بود.

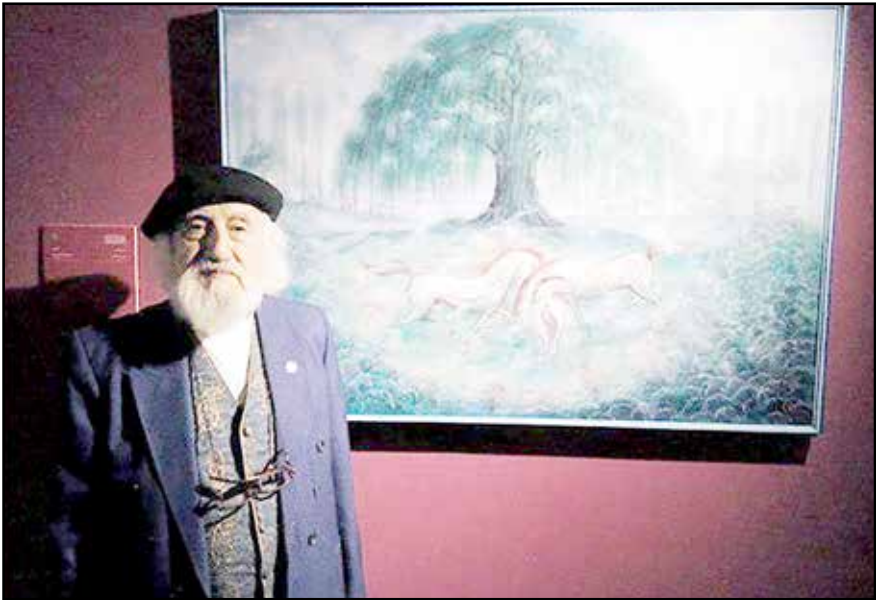
گنجینه نقاشی‌های حسین محجوبی
گنجینه آثار حسین محجوبی میراث ۶۰ ساله هنرمندی را تشکیل می‌دهد که تاکنون در ۵۶ نمایشگاه انفرادی و بیش از ۶۰ نمایشگاه گروهی در داخل و خارج از کشور شرکت داشته و موفق به دریافت جوایز متعددی از مقامات کشورهای مختلف از جمله پادشاه نپال، شهر دار مسکو و موزه ژرژ پمپیدو شده است. میراثی که استاد خود چنین توصیفش می‌کند: «کل نقاشی‌هایی که در این ۶۰ سال کشیده‌ام، اعتراض به انسان بوده است. نقاشی من اعتراض است.

رسم است که معمولاً فضاهایی با هویت خانه-موزه‌ها فعالیت می‌کنند و من هم تصمیم دارم تا بخشی از فضای کار زندگی‌ام را که بیش از ۴۰ سال است در آن ساکن هستم به چنین فعالیتی اختصاص دهم. فعالیت‌های متعددی را برای این مجموعه در نظر گرفته‌ام. یکی از این‌ها امکان بازدید از مجموعه آثاری است که در همه این سال‌ها نقاشی کرده‌ام و تعدادی از آن‌ها را نزد خودم نگهداری می‌کنم. همچنین مجموعه‌ای از آثار تجسمی هنرمندان برجسته کشور از جمله حسین زنده‌رودی و ناصر اویسی را طی دهه‌های گذشته جمع‌آوری کرده‌ام که پس از گشایش خانه-موزه امکان بازدید از آن‌ها نیز برای علاقه‌مندان فراهم خواهد بود.

اما استاد معطل حمایت اینجا و آنجا نمانده و تا حد مقدور آتش فعالیت‌های این مرکز را مدت‌ها پیش راه انداخته است. خودش در این خصوص عنوان می‌کند: بسا همراهی فرزندانم سعید محجوبی تصمیم گرفتیم نمایشگاه‌هایی دوره‌ای که «یادبودها» نام دارد در گالری آشیان نقش و مهر برگزار کنیم. فرزندم تصمیم دارد اینجا را از این پس با عنوان خانه محجوبی معرفی کند و حال و هوای دیگری به این فضا بدهد. او در حقیقت همراه من شده تا یکی از آرزوهایم که به یادگار ماندن میراث ۶۰ ساله‌ام در اینجا است محقق شود.

یادبودهای برای هنر نوگرای ایران

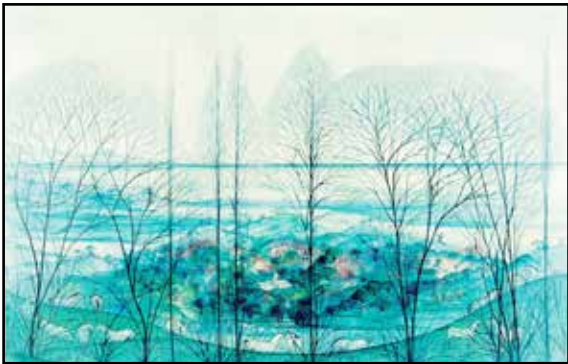
به این ترتیب تا امروز تعدادی از برنامه‌های نمایشگاهی «یادبودها» برگزار شده و استاد به وعده‌اش وفا کرده است. یکی از این‌ها نمایشگاه در یادبود محمود جواد ی پور، یکی از پیشگامان نوگرایی در هنرهای تجسمی ایران بود که آبان ۹۳ در «آشیان نقش و مهر» برگزار شد که افتتاح غیررسمی خانه‌موزه استاد هم محسوب می‌شد. محجوبی درباره این نمایشگاه می‌گوید: به ذهنم رسید اولین نمایشگاه یادبودها را به محمود جواد ی پور اختصاص بدهیم چرا که در این مدت که این بزرگوار از دنیا رفته است، هیچ اسمی از ایشان برده نشده؛ از آنجایی که استاد جواد ی پور استاد مستقیم من در دانشکده بودند و

در دنیارسم است که فضاهایی با هویت خانه-موزه‌ها فعالیت می‌کنند و تصمیم دارم تا بخشی از فضای کار و زندگی‌ام را که بیش از ۴۰ سال است در آن ساکن هستم به نمایش آثارم، همچنین آثاری از هنرمندان شاخص ایران که در این سال‌ها جمع‌آوری کرده‌ام، اختصاص دهم

از تأسیس خانه‌موزه حسین محجوبی را داده‌ام ری که تا امروز اما همچنان تحقق نیافته است.

محجوبی در این باره می‌گوید: در دنیا

هنرمندی است که در همه این سال‌ها مدا م به آفرینش نقاشی‌های منحصربفرد خودش مشغول بوده؛ شیوه‌ای در نقاشی که خسرو سینایی فیلمساز سرشناس از آن به عنوان «محجوبیسم» یاد می‌کند و واجدار زش‌هایی که در هنر معاصر ایران با نام این هنرمند ثبت شده است.

انتظار برای تأسیس خانه‌موزه حسین محجوبی
حالا محجوبی مدت‌ها است این مکان را در قالب خانه-موزه آماده بهره‌برداری عمومی می‌داند و از شهرداری به عنوان متولی خدمات شهری، همچنین مرکز هنرهای تجسمی انتظار دارد در این مسیر او را حمایت کنند. آبان ماه سال ۱۳۹۷ بود که هادی مظفری مدیر کل مرکز هنرهای تجسمی در دیدار با هنرمند و عده حمایت

روزیه صدر

جمعه گذشته - ۱۲ مهر ۱۳۹۸ - مراسم رونمایی از تندیس حسین محجوبی هنرمند سرشناس به مناسبت چهل و پنجمین سال فعالیت خانه محجوبی برگزار شد. در این رخداد ضمن پرده‌برداری از تندیس حسین محجوبی که توسط هنرمند مجسمه‌ساز علیرضا اسانلو خلق شده، کتاب «روزگار محبوب» نوشته امیر سقراطی که شناخت‌نامه و مقالات این هنرمند را شامل می‌شود نیز رونمایی شد. مکانی که با عنوان خانه حسین محجوبی می‌شناسیم در حقیقت استودیو و محل آفرینش‌های هنری اوست که ضمناً در نزدیک به دو دهه گذشته با عنوان نگارخانه آشیان نقش و مهر فعالیت داشته است. محلی برای نمایش و ارائه آثار هنری از نامداران هنر ایران؛ مبعادگاهی برای جمع شدن هنرمندان و شخصیت‌های تراز اول فرهنگی و هنری چون سهراب سپهری، مرتضی ممیز، جواد مجابی و جلال ستاری تا مکانی برای نمایش آثار تازه کارها که خواسته‌اند مشق هایشان را در معرض محک و ارزیابی قرار دهند؛ همه و همه در ساختمانی در کوچه دوازدهم خیابان بخارست رقم خورده که حالا گنجینه نزدیک به هشتصد اثر نقاشی

یادداشت

تأملی بر سرنوشت مدارس هنری شاخص ایران

نهادهای شاخص آموزش هنر و است‌حاله‌های ساختاری

بهروز فائقیان

است‌حاله و پوست‌اندازی یا انحلال تدریجی و در نهایت تعطیلی؟ مدرسه‌های هنری شاخص کشور ما به چه سرنوشت‌هایی دچار می‌شوند و اسباب‌انگام به این نهادهای آموزش هنری چگونه است؟ واضح است که مراکز آموزشی شاخص عصر ما به عنوان نهادهایی مولد و تأثیرگذار واجد هر دو جنبه ملموس و ناملموسی هستند که از میراث فرهنگی کشورمان انتظار داریم. هویت‌های مکانی و ارزش‌های تاریخی این مدارس از یک سو و تأثیرگذاری‌های نسلی آن‌ها همزمان ارزش‌هایی را یادآوری می‌کنند که شاید کمتر مورد توجه قرار می‌گیرند یا از اهمیت‌شان سخن به میان می‌آید. اما در دهه‌های اخیر ما چگونه به چنین پدیده‌هایی نگاه کرده‌ایم و به تبیین این ارزش‌ها پرداخته‌ایم؟ بهانه پرداختن به چنین مقوله‌ای

به بهانه رونمایی تندیس و شناخت‌نامه حسین محجوبی

شش دهه نقاشی در اعتراض به انسان